

Füleki Gábor
Nyelvilágunk

Magyar nép, te árva,
hol van léted háza?
Kárpátoknak tája,
szép nyelvedbe zárva.

Magyar föld, magyar nép,
hol van a régi kép?
Önellátó vidék,
mely nyelvében is ép?

Nemes magyar fajta,
hol van nemességed?
Elszörtad a szélben,
elkótyavetyélted.

Ősi magyar fajta,
hol van *ősiséged*?
Ősiség törvényed
nyelte forgó örvény,
modernség, haladás,
szabadság nyak-örvén.

Hol vagy, harmincadvám?
Ebek harmincadján.
Hol kilenced, tized?
Ma már többet fizetsz...

Nincs már igásrobot,
van sok biorobot.
Nincsen ma már jobbágy,
neked is jut jobb ágy,
álmodni szépeket,
élhető életet,
új kor-igézetet,
mely most igéz, etet.

Rabszolga avar vagy,
rothad csendes avar,
erdők nőttek föléd,
örökmagonc-magyar!

Árnyékolva takart
török, német, cári,
nem vagy te egyéb itt
csak rabszolga számi,
lázadva, leverve
letaposott ősgyep,

letaposva állni,
sorskés-szeletelte
taktikált szalámi.

Régi magyar határ!
– Messze a szemhatár...
Jorgován kövénél,
magas Vereckénél...

Kerek országunkból
zsugorföldje maradt,
termő Kárpát-tenger
száz éve megapadt.

Kerek cipó földed
túlsült, odaégett,
száz éve mondatott
rá ki az ítélet.

Száz éve mondtak rád
megalázó véget,
daraboltak téged,
sámánt, ki – föléled!

Agyra hasonlított
térképen vidéked,
lefejeztek téged,
halálra ítélték.

Hol vagy István király?
Lali most a király,
vírus koronája,
rémhír a palástja.

Hun vannak őseid?
– Személyidbe írják...
aranyszarvas-szívű
sztyeppe-ura szittyák.

Ősmarakodásban
mind csak egymást szidják,
száz saját csoportjuk
egymásra uszítják,
belső villongásuk
lángviharrá szítják.

Mert van hibánk bőven,
dúl a magyar agyar,
szomszéd elől, ha tud,
gyűjt, halmoz és kapar.

Barátra acsarog,
s ha viszonyuk fanyar,
ellenség helyett is
segítő társba mar.

Késő bánat aztán,
ha békét elkavar,
sziszegve, dohogva
tarkót, fejet kapar...

Kik vagyunk, magyarok?
Egyre magyarázzuk,
egymásra acsarog
népünk, s láncunk rázzuk.

Gazdagon sanyarog,
egymásra morogva
merednek agyarok.
Prolik és parasztok,
tanuld meg, viseld el,
osztják szómalasztod,
s te meg hasznot termelj.

Széles mellény mögött
göthös a mellizom,
párnás féltéglával
verjük csak szaporán,
szívünk is átvegye
ütemét, zabolán.

Nyirka jóslat-évek
peregnek most rajtunk,
„a lángot vér oltja...”
hogy lesz, merre tartunk?

Szarmaták és kvádok,
Szkíták, roxolánok,
gepidák, románok,
médek, geták, dákok,
besenyők s alánok
úzó, kunok, jászok,
rabszolga avarok,
hódító magyarok,
ötvöződtek egybe,
szent nagy királysággá,
s dicső volt –, elrabult,
messzenéző szemünk
látó volt –, elvakult.
Száz egykori eszmény –

kacat most, elavult.
S vonszolódva tovább
ötvözet-ősnépünk
botló ezredévnyi
hibákból nem tanult...

Attila és Baján,
Árpád, István, Mátyás!
Felnőve magához,
ősfeladatához,
önnön életére
sorsára beérve,
vajon mikor ébred
világ-őre néped?

Szkíták ősi útján
érkezett e tájra,
hegygerinc-övezte
szép Kárpát-hazába.

Magor ősi népe,
Dúl királynak fája!
Dús lombbá fakasztott
két világszép lánya.

Hunor népmaradvány,
Nimród száraz ága!
hajtasz még levélkét?
S nem csúcsszáradásra?

Mire számíthatsz most?
Új nép-áradásra?
Globálagymosásra?
Atomtámadásra?

Várunk a csodára,
tán eljön – sokára,
vár magyarja, ráca,
tótja és sokáca.

Hol az ősi egyház,
nyelv-anyaszentegyház?
táltosok temploma,
hol vagy költő-papja?

Nyelvét őrző atyja
s e nép minden tagja
ajándékba kapta,
s gyermeke a nemzet,
beszélve e nyelvet.

Gondolatot nemzett,
e nyelv szót teremtett:
neved, fogalmaid,
érzésed, szavaid,
tudásod, tanaid,
álmaid, dalaid.

Himnuszod, Szózatod,
csodaszarvas-ének,
Eger csillagai,
fiai Enéhnek,
belakták szép földed,
benépesítének,
élet- s lét-sugárzó
arcok, lelkek, fények,
napban fürdő mezők,
vize hegyi érnek,
szóval egybeforrott
nyelvtájak, vidékek!

Ősi, szent nyelvkristály,
nemzetben él e nyelv,
ő, s hazánk, e kis táj,
mely többet érdemel:
Te adtad e népet,
s e nép adott téged.

Gilgames eposzunk,
Kalevalánk nincsen,
mégis osztozunk itt
világritka kincsen.

Egy tömbből faragott
csoda-rendszer egység,
általad lettünk mi
törzsekből nép-egység.

Csuvas és uráli,
finnségi-turáni,
eggyéolvadt benned
szláv, latin, iráni.

Jobbágy-paraszt népnek
megőrzött a szava,
mentett mese, ének
nyelv, nép, nemzet, haza.

Óva szépnek, épnek,
formálva ösképnek,

pásztor, zsellér, jobbágy,
évszázadok útján
meséd, dalod, nótád
szájról szájra rótták.

Népdalok, népmesék,
csillagfényes mondák,
őseink szavaik
Ázsiából hozták.

Regölés, népima,
őseposzunk volt hát?
– Törökkori hordák
szét a szélbe szórták.

Megmaradsz-e nyelvünk
globális örvényben?
Bízhatunk e benned,
nyelvbelső-törvényben?

Eltűnt az ubih nyelv,
sorvad a nganaszán,
porlik az itelmen
új világ tavaszán.

Vége a kamassznak,
él a csukcs, a korják?
szólsz még, messzi gilják?
S míg szavaik egyre
az oroszba oldják,
Tétován kérdezik:
Követik fiaink
őseinknek útját?

Kisnyelv-enyészetek
százada jön egyre,
ötezerből hánynak
lesz hamar itt veszte?

Nagynyelvek fakítják,
földjük fellazítják,
szókincsük megeszik,
nyelvtanuk puhítják.

Mi magyarok, féljünk?
Megmaradsz-e nyelvünk?
Hol állunk a listán?
Kiket irigyeljünk?

Ötven-hatvanadik

világsorrend-számunk,
– Noé nyelvladikba
talán beleszállunk...

Csökken, fogy a nemzet,
néppé, lakossággá,
nyelvének stílusa
züllik lapossággá.

Sorvad, fogy a nemzet,
harminc-negyvenezret
évről évre vesztett,
öngyilkosság, szívbaj,
s kit szélnek eresztett
nyugatra megélni,
lombkoronád reszket...
okod, okunk: félni.

Dőre fiatalság
szókincse beszűkült,
felnőttek beszéde
konzumzlenggé szürkült.

„Dummddeutsch”-ot beszélnek
már nagy Némethonban,
„gagyimagyar” lesz itt
a jövő korbán?

Kriminalizált nyelv,
divatszóktól terhes,
nyelvünk szíve mélyen
riadt madár, verdes.

Ellenáll az árnak
belső őstörvényed?
összetett nyelvtanod,
szógyökréteg lényed?

Szilárd szerkezeted
ősidőkből hoztad,
igaz kincsünk Te vagy,
szavaid dobognak.

Ömlik az angol szó,
felszívod-e rendre?
Divatszlang-káoszban
új rendet teremtve?

Ezer külső hatás:
karcolja csak lényed,

stabil rendszereddel
magadat megvéded.

Próbára tett orosz,
német, latin nyelvár,
túlélted ostromát,
szava szódba ment át.

Szókincesdbe fontad,
rendszeredbe szervült,
ép maradt alakod,
oszlopod se ferdült.

Gyomból varázsolsz Te
illatozó mentát,
ragjaid rendjébe
nemesítve ment át.

E nyelv őrző talaj,
kincses múltú tavaly,
s mit az év elhalaszt,
meghozza új tavasz.

Van ki feled, van ki óv,
bár külföldre szédült,
évtizedek, feledés –,
– és hazatér végül...

Nyelvek kilométerén
vagy csupán egy arasz,
mégis hozzád mindönket
több ezredév tapaszt.

Ukrán, arab tölti fel
népességfogyásod,
mindegy már, csak legyen még:
továbbadódásod.

Herder-jóslat rémszava
károg: kihalásod!
Damoklész-kard felettünk
ez a kihalás-sokk.

Birodalmad, Etele,
„sírját magad ásod? ”
Tegyünk, tegyünk ellene,
s nem lesz kialvásod!

Szerkezeted rejtekén
örök ős-tudásod,

megmented-e önmagad,
élni új világot?

Ősidőknek szelleme
teremtett meg Téged,
újidőknek ellene
kincsmagad megvéded?

Felületeden törés,
riaszt rianásod,
törökvész és Trianon,
és turáni átok.

Globalizált rohanás:
ez a futás *ámok* –
hogyan lehetne még e nyelv,
ez a nemzet áldott?

Globálzagyva makogás
az ifjúság nyelve,
írásában sem maradt,
csak *kiejtés* elve.

Milyen sugár irtja ki
fenekező rákodat?
Milyen gyógyszer kezelné
izomsorvadásodat?

Lesben állnak, nyelv őslény,
mamut-orvvadászok,
segítenek valaha,
vannak? jóbarátok?

Sokezer év táplálta
szókincs-tavad kékjét,
a most léha szájjárta
apad, veszti mélyét.

Kotorták bár iszapod,
kikövezték partod,
hol van most száz patakod?
Tiszta forrás-martod?

Nyírták nádad, sásod, gyeped,
vízszintedet tartod?
Iszap, posvány ne lepjen,
harcold tovább harcodd!

Fényes tenger legyél Te,
simítsd ezer karcodd,

Világnyelvek tablóján
mutasd tiszta arcod!

Tápláljon ér és patak,
tükröd mélykékében,
ezernyi friss csermelyed,
kristályvized éljen,
s milliónyi gyermeked,
gondozd neveld épen,
történelmi télben,
mely egyre csak tör, *halad*,
zúgó hideg szélben,
teremj szép hattyút, halat.

Ezer éve voltál Te
harcos kölyök, vásott,
száz év alatt megértük
hadirokkanásod.

Idő kérges tenyere
csapdát, gödröt ásott,
abba estél te bele,
kelepcéje álnok.

Népek gyűltek torodra,
várták örök álmod,
akna, bank, tank okozta
eltiportatásod.

Erőfogytán nép és nyelv
csetlik-botlik, szédül,
de körben a világ is
felbomolni készül.

Nyelvünk, lelkünk kenyere,
legyél táplálékunk!
világvihar küszöbén
biztos támasztékunk!

Többet, jobbat érdemelsz!
Ideje felállnod!
Világ ganajgödréből
magadat kiásnod!

Nyelvünk díszes házának
kapujában állok,
s máris csoda-kincseket,
gazdagságot látok.

Pincehangú ómagyar:

fényes szóvá lettél,
világ legszebb nyelvéné,
dallá cseperedtél.

Mégis dűnnyögsz – magadban,
süket rád Európa,
mostoha ő, gyermekét
kitette a hóra.

Tavaszd már messze tűnt,
s honfoglalás-nyarad,
őszöd török, osztrák hozta,
teled hord most havat.

Visszanyerni önmagad,
önazonosságod,
le kéne győznöd végre
tudathasadásod!

Százakon át szunnyadtál,
világalvó *álmos*,
most íróid ezre véd,
éber légy és táltos!

Időmérték tökélyét
kevés nyelven látod,
ennyi képző hol ír le
finoman világot?

Szinonima-garmada,
gyökök, képzők bokra,
lágyan omlik, hogyha szól
szavad bűvös csokra.

Igekötő-venyigék,
toldaléksor-ágak,
villogóan kígyózó
fények, lombos árnyak.

Bár titkaid, szavaid
önmagadba zárod,
hátha egyszer kincseid
világnak kitárod!

Hallasd hangod, énekelj,
hallja meg az Élet!
hallja meg a nagyvilág,
mi a magyar ének!

Keserű és édes is

e magyar nyelv s ének,
az Úr zokogva dalolt
megteremtve Téged.

Világokkal dacolva
elértél a mostba,
őskoron átíveltél,
lépj világ-porondra!

Öt géniusz szent nyelve
olvadj végre eggyé,
növekedj fel égmagas,
világbüszke hegygé!

Világ szíve énekel,
zeng feltámadásod,
Lesz még, ős- búvópatak,
új kiáradásod!

Gazdagítsd a világot,
mutasd meg világod!
Kalitkából kiröppensz,
s felzeng élő álmod!

Gyúlj, lobogj hát fényesen
pislogó zsarátnok,
égjen, éljen örökre
égdallamú lángod!